

Šiesta veľkonočná nedeľa B

9. mája 2021

Jn 15, 9 - 17

Milé sestry a bratia v Kristovi

Žijeme v modernej dobe, ktorá kladie do popredia jednotlivca. Občas sa položartom zdôrazňuje, že každý by sa mal postarať sám o seba a vtedy bude aj najlepšie postarané o každého. Do istej miery to síce platí, ale zároveň túžime aj po spoločenstve s druhými, túžime vytvárať niečo spoločné, chceme aby rástli aj naše vzájomné vzťahy. Pandémia nám pripomenula, že nechceme žiť sami, izolovaní od ostatných, nechceme žiť vo svete, v ktorom si ľudia aj národy budú navzájom ľahostajnými. Kresťanstvo samotné je v prvom rade príbehom spoločenstva, aj keď na to často zabúdame.

Ježiš v dnešnom evanjeliu zdôraznil vzájomnú lásku. Dokonca pri rozlúčke s apoštolmi lásku označil za svoje prikázanie. Napriek tomu, že láska sa nedá prikázať. Ako tomu rozumieť? Láska na jednej strane oslobodzuje od vonkajšieho tlaku zákonov, ak ale máme naozaj radi druhého človeka, potom zásady spolunažívania, zákony a spoločenské konvencie splníme nie preto, že nám ich niekto prikazuje, ale kvôli druhému, druhým, pre náš vzájomný vzťah. Ozajstná láska viaže nakoniec ešte silnejšie ako zákon, ako prikázanie.

Kresťanstvo hlásiace sa k Ježišovi Kristovi chce byť spoločenstvom, v ktorom panujú krajšie vzťahy, ako sú len tie vonkajšie, účelové, ktoré máme na pracoviskách, na úradoch – vzťahy, ktoré sa dajú prikázať, nariadiť. Cirkvi chce byť miestom, kde si vážime priame vzťahy, kde sa zaujímame jeden o druhého, o svoje potreby. Byť kresťanom znamená byť otvoreným pre druhého človeka a cez druhého byť otvoreným aj pre Boha, pre svet, pre stvorenie.

Vzťah k druhým ľuďom pripomína, že cesta k nášmu vlastnému šťastiu, k naplneniu nášho života vedie cez druhých, cez našich blízkych. V druhých nachádzame nielen ich samotných, ale aj sami seba, stávame sa sami sebou, v druhých môžeme nájsť aj svoje vlastné ja. Ale nie nejako prvoplánovo - tým, že pôjdeme vypočítavo za svojim šťastím, pričom na druhého sa budeme pozeráť len ako na prostriedok - ale tam, kde druhého naozaj hľadáme - takého kým je: v jeho inakosti, v jeho vlastnom originálnom Ja.

Ježiš nám zanechal príklad takého vzťahu. Na svojich učeníkov, ani na nás sa nepozeral ako na tých, ktorí majú slúžiť jeho potrebám, jeho šťastiu, ale nazval nás svojimi priateľmi. Inými slovami - záležalo mu na nás ako takých. Podobne máme aj my pristupovať k našim blízkym, na podobnom základe by sme mali aj my vytvárať spoločenstvo cirkvi. Ani my by sme v druhých ľuďoch nemali vidieť „sluhov“ našich potrieb, mali by nás zaujímať ako takí - cez ich vlastné Ja. Jedine touto „okľukou“ môžeme nájsť to hlbšie a krajšie v nás samotných.

Ježiš nám na tejto nie ľahkej ceste k druhým a k nám samotným zanecháva ešte jednu oporu. Tým je vzťah k Bohu, vzťah k Otcovi. Boh Otec má nielen k Ježišovi, ale aj k nám priamy vzťah, záleží mu na nás samotných. Ani Boh v nás nevidí prostriedok, ale nás samotných. Tak, ako Ježiš čerpal zo vzťahu k Bohu - k Otcovi, podobne môžeme aj my čerpať zo vzťahu Boha k nám. Môžeme čerpať

povzbudenie zo stvorenia, ktoré je prejavom Otcovej lásky, jeho darom, ktorý nám bol daný k dispozícii.

Jánovo evanjelium nás cez Ježiša vedie k oslave stvorenia. Osláviť stvorenie sa my kresťania pokúšame každú nedeľu. Každá bohoslužba, každá modlitba by mala byť oslavou stvorenia, poďakovaním za dary, ktoré vo svete a cez svet dostávame. Každá bohoslužba nás chce aj viesť k tomu, aby sme sa o tento svet lepšie starali, aby sme ho robili trochu krajším, trochu ľudskejším. Nezabúdajme na Ježišovu výzvu lásky, nezabúdajme ani na to božie, čo je v nás a okolo nás.

Viliam Arbet